

מרים גפני לבית גיטליס

אמי מרים, נקראה בקובל – מניה אך בישראל, לאחר שהכירה את בעלה לימים - חיים גפני שוחר השפה העברית, נקראה – מרים (במילרע). היא הייתה אמא מרים ואחר כך "סבתא מרים" וכך כולם הכירוה בארץ.

אם מסורה, אוהבת ונותנת ללא תנאי. עקרת בית למופת, בשלנית מעולה וקנאית לסדר וניקיון. אני זוכרת את הבית שתמיד הבהיק בניקיונו, ללא גרגר אבק. קירות שצבעה בעצמה כל פעם מחדש כולל התקרות. הבגדים והמצעים המגוהצים למשעי, שכובסו ביד טרם רכישת מכונת הכביסה. עוגת הגבינה בשבועות, עוגת הדבש בראש השנה, עוגת שמרים תפוחה, לביבות בחנוכה, צלי בשר, רגל קרושה, חמיצה, דגים ממולאים בפסח ועוד כהנה וכהנה מאכלים שטעמם הנפלא עדיין שמור בחיכי.

למרות שכל חייה הייתה עקרת בית וגם יושבת בית, התעניינה והתעדכנה תמיד בכל הקורה בארץ ובעולם. הייתה בעלת ידע רב בתחומים רבים, פוליטיקה, קולנוע, תיאטרון ואפילו כדורגל. את ידיעותיה רכשה מקריאת ספרים ועיתונים ומהקשבה לרדיו ולטלוויזיה. אני זוכרת את אמי יושבת בפניה האהובה עליה במטבח עם סיגריה ביד, קוראת ספר עד השעות הקטנות של הלילה, מבלי יכולת להניחו מידיה עד שתסיים את קריאתו. את העיתון היומי – מעריב, הייתה קוראת ביסודיות מהמלה הראשונה עד המילה האחרונה, וכמעט כל מה שקראה נשאר חרות בזיכרונה. בנוסף לאהבת הקריאה, הייתה חובבת תשבצים מובהקת. את תשבץ עיתון השבת לא הייתה עוזבת עד שהייתה פותרת אותו במלואו. תמונה שחקוקה בזיכרוני - אמי יושבת בפנית המטבח ועל השולחן מונח העיתון, מילון אבן שושן (כרך אחד עב כרס שברבות הימים הוחלף במהדורת שלושה כרכים), אטלס, תנ"ך מלא וספרי עזר אחרים. לא תמיד הסתפקה בתשבץ השבת ונהגה לעתים לקנות חוברות תשבצים.

אהבת הנתניה לילדיה ונכדיה, נתינה ללא תנאי, מבלי לבקש דבר בתמורה, הייתה אחד המאפיינים הבולטים שלה. עד יום מותה, לא ביקשה דבר לעצמה וכל אושרה היה באושרם של ילדיה - רוני ושירה.

מפי בתה - שירה רשף לבית גפני.

משפחת גיטליס. קובל

יושבים מימין לשמאל:

- אבי המשפחה – אהרון
- אם המשפחה – שרה לבית בינדר
- הבת הבכורה – מרים (גפני) *

עומדים מימין לשמאל:

- ברלה (דב)
- גיטל
- חיים *
- שלום (נפתלי, תולה)

* מרים וחיים עלו ארצה לפני המלחמה והקימו משפחות.

יתר בני המשפחה נספו בשואה.